

Titlu original (eng.): Flame of love

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BRID, LAURA**

Iubitul din copilărie / Laura Brid

Traducător: Emilia Soare

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-490-3

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

LAURA BRID

Iubitul din copilărie

Traducerea și adaptarea în limba română de:

EMILIA SOARE

Editura și Tipografia

ALCRIS

**Ultimele apariții ale colecției
"EL și EA":**

1120	Valerie Parv	-Schimbare avantajoasă
1121	Rosemary Carter	-Dacă întorci spatele trecutului
1122	Rachel Elliot	-Fantezia iubirii
1123	Flora Kidd	-Sebastian și Aurore
1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J. James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpătânata Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situatii de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Printesa nordului rece
1145	Susanne McCarthy	-Când diavolul își bagă coada
1146	Nancy Fraser	-Balsam pentru o inimă rănită
1147	Mary Burchell	-Casa cu arini
1148	Mary Adler	-Aroganța marchizului

Capitolul 1

Traversau parcul în pas sprinten, amândoi înalți și blonzi. La prima vedere păreau frate și soră, dar Jon îi luă mâna la un moment dat și-și împleti degetele cu ale ei.

Până acum, Anny fusese relaxată și lipsită de griji, ca orice londoneză care se plimbă prin Hyde Park, bucurându-se de soarele după-amiezii de primăvară după o iarnă lungă și rece. Pe măsură ce degetele lui sporeau strânsoarea, intuiția o avertiza că nu era doar un gest amical.

Se gândise că dacă îi va cere cândva mâna, o va face la o masă retrasă într-un restaurant, după o cină cu lumânări. Așa era Jon: romantic, convențional, previzibil și demn de încredere. Dar cu toate că se cunoșteau de ceva timp, ea nu hotărâse încă ce să-i răspundă când și dacă va veni *acel* moment.

Acum, deși situația era total diferită de ceea ce-și imaginase, simțea că el este pe punctul să-i pună întrebarea hotărâtoare.

Părăsiseră aleea și acum mergeau pe iarbă, îndreptându-se spre lac și nu mai era nimeni prin preajmă. El o conduse la o bancă, îi eliberă degetele și-i luă fața în mâini.

Cu părul fluturând în adierea vântului și cu obrajii îmbujorații, Anny îl privea în ochi, dorind să-i poată spune:

– „Nu, Jon... nu încă! Nu sunt pregătită!”

Dar ezită, de teamă să nu-l rănească.

Tocmai când el se pregătea să vorbească, telefonul ei mobil sună în buzunarul jachetei roșii de lână.

Jon mormăi ceva ce însemna probabil o înjurătură. Anny nu-l auzie niciodată înjurând. Avea un temperament liniștit și nu se supăra cu una cu două.

– O să spun că sunt ocupată, zise ea.

– Scoase telefonul din buzunar și răspunse:

– Alo!

– Sunt Greg. Am o misiune pentru tine.

Greg era editorul unei cunoscute reviste săptămânale.

– Toate locurile pentru zborurile de dimineață de pe Gatwick și Heathrow sunt rezervate, așa că va trebui să te îmbarci la Stansted. Cursa numărul...

Anny era ziaristă la Londra de cinci ani. Nu pleca nicăieri fără să aibă un creion și un carnetel în buzunar. Sprijinind telefonul cu umărul, notă detaliile: Liniile Britanice, cursa 910, Business Class, 15 aprilie, ora 11,20, destinația Nisa.

Nisa, în Golful Îngerilor, pe Riviera franceză. Vedea deja cu ochii minții fântânile scânteind în soare, palmierii și rândurile

de iarbă verde care despart cele trei benzi de circulație pe *Promenade des Anglais*, numită astfel după englezul care inventase conceptul de „hibernat la soare”; marea albastră ce scaldă plaja și în cartierul vechi, tarabele din piața de flori pline de toate soiurile și culorile cunoscute..

Un oraș pe care-l cunoștea bine, deși nu s-ar fi întors niciodată acolo de bunăvoie.

– De ce Nisa? întrebă ea.

– Pentru că am obținut un interviu cu Giovanni Carlisle. Locuiește aproape de Nisa, lângă granița italiană. Poți să iei o mașină de la aeroport și să fii acolo în mai puțin de o oră.

Anny simți că e gata să facă infarct.

– E un moment de cotitură în cariera ta... E prima oară când Regele Cyberspațiului vorbește cu un jurnalist. Sper că-ți dai seama ce norocoasă ești! spuse Greg.

– De ce mă trimiți *pe mine*? De ce nu pe cineva care se pricepe la domeniul acesta?

– Pentru că ne interesează persoana, nu specialistul în cyberspațiu. Vei găsi la aeroport un dosar cu articole din reviste de informatică. Poți să-ți pui la punct cunoștințele în timpul zborului. E șansa ta, Anny! Nu te mai întâlnești poate niciodată cu ea. Să n-o ratezi!

Greg închise telefonul.

– Despre ce este vorba? întrebă Jon, în timp ce ea punea la loc celularul într-un buzunar și carnetelul în celălalt.

– Am primit sarcina să zbor mâine la Nisa, să iau un interviu lui

Giovanni Carlisle.

Jon respiră ușurat.

– Înseamnă că nu durează mult, mâine-seară te întorci. Până să întrebi „de ce la Nisa?”, am crezut că e vreunul din editorii tăi, care te trimite la mama naibii pentru o lună. Ar fi fost îngrozitor, mai ales că eu rămân foarte puțin la Londra.

Își reluară plimbarea și el spuse:

– Știam că acest Carlisle este celebru pentru ura pe care o poartă presei și că abia vorbește cu ziaștii de la revistele de informatică doar despre probleme strict tehnice.

– Asta până acum! Tocmai acest fapt îl face atât de vânat de cei ca Greg. Majoritatea celebrităților se dau de ceasul morții să atragă atenția ziaștilor. Dar ceilalți, cei care angajează specialiști în relații cu publicul ca să-i scutească de luminile rampei, sunt din punct de vedere al unui editor cele mai importante subiecte.

– Mă întreb cum de s-a răzgândit Carlisle?

– N-am idee, spuse Anny.

Apoi tăcu, temându-se că acesta s-ar putea răzgândi dacă o va vedea pe ea apărând la ușa lui.

– Pot să-ți ofer câteva informații despre el, zise Jon.

– Serios? ridică ea surprinsă din sprâncene.

Jon absolvise horticultura și lucra pentru o organizație care se ocupa de protejarea speciilor în mediul lor natural. Folosea un laptop și era suficient de bine informat despre ce se întâmplă în lume ca să fi auzit de Giovanni Carlisle, geniul din domeniul

spațiului virtual.

Anny nu se aștepta însă să știe mai multe despre Carlisle.

– Locuiește în Palazzo Orengo, lângă Ventimiglia, continuă Jon. De acolo până la Cannes, întreaga coastă este pesărată cu grădini frumoase, plantate pe vremea când Coasta de Azur era singurul loc elegant unde puteai să-ți petreci iarna. Orengo era o grădină legendară pe timpul regelui Edward. Apoi, proprietarul a murit și totul a căzut în paragină... până a venit Carlisle. Dacă te gândești cât costă mâna de lucru în zilele noastre, doar un miliardar își putea permite să restaureze o grădină de asemenea dimensiuni. Dar nici măcar marii mahări de la *Royal Society of Horticulture* n-au voie să intre să vadă rezultatul. Cunosc pe cineva care lucrează la revista lor, *The Garden*, căruia i-am trimis referințe de la o mulțime de oameni influenți. A fost refuzat fără drept de apel.

– Atunci, cum de a cedat la insistențele lui Greg? întrebă Anny mai mult pentru sine.

Jon simțea cât de preocupată era de această misiune. Chiar dacă ea bănuise ce voia să-i spună când sunase telefonul, acum era clar că-i zburase din minte. Era o ziaștă care puneă întotdeauna cariera pe primul loc, și el știa. Într-un fel, era mai bine, pentru că Anny era mai înțelegătoare când slujba îl obliga pe el să plece. Fostele lui prietene nu fuseseră atât de tolerante.

– Cred că în arhive sunt o mulțime de materiale despre Orengo în zilele sale de glorie. N-am nimic de făcut mâine. Dacă vrei, pot să mă duc să fac săpături.

– E drăguț din partea ta, Jon, dar ar fi pierdere de timp. Așteaptă până mă întorc. Afacerea s-ar putea să eșueze, dacă așa-zisului Rege al Cyberspațiului nu-i va plăcea fața mea.

– Îi va plăcea cu siguranță fața ta! E o față frumoasă, o contrazise el cu convingere.

Jon o vedea cu ochii unui bărbat îndrăgostit, dar și oamenii imparțiali o găseau frumoasă pe Anny Howard. În primul rând, ochii ei mari, cenușii, cu gene lungi și iriși tiviți cu negru. Bărbații îi admirau silueta fină și picioarele lungi, iar femeile îi invidiau stilul. Purta haine simple, dar care pe ea păreau mai elegante decât veșmintele scumpe de marcă purtate de alte femei.

Ceea ce-i atrăgea pe oameni și-i făcea să aibă încredere în Anny, erau căldura care se degaja din ființa ei, forma nostimă a buzelor și vocea plăcută.

Jon hotărâse de luni de zile s-o ceară de soție. Simțise însă că nu era sigură de sentimentele ei și așteptase momentul potrivit. Până la urmă, alesese prost momentul. Afurisitul telefon stricase tot.

Acum când ea nu se mai gândea decât la Giovanni Carlisle, era mai bine să aștepte întoarcerea ei din Franța pentru a redeschide subiectul.

În seara aceleiași zile, în timp ce la Londra Anny își verifica bagajele pentru a doua zi dimineată, la Monaco, un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat în smoching, zăbovea în aerul înmiresmat al Rivierei și contempla o sculptură. Un nud de fată, cu antebrațele sprijinite delicat pe umerii unui bărbat gol, cu mâinile încrucișate după gâtul lui.

Giovanni Carlisle, căruia rudele din partea tatălui și majoritatea prietenilor îi spuneau Van, mai văzuse acest bronz, dar niciodată la lumina lunii. Era creația unui sculptor numit Kerkade și se numea *Invitație*. Îi amintea de un episod din propria lui viață. Lui Carlisle nu-i plăcea Principatul Monaco. În mod normal, nu venea niciodată aici. Dar ar fi fost nepolitic să refuze invitația la petrecerea din seara aceea, deoarece venea din partea unei femei care era ca și el, pe jumătate americană.

Și mai aveau ceva în comun: amândoi făcuseră greșeli grave în viața personală. Dacă el reușise să păstreze totul departe de atenția publicului, nu același lucru se putea spune și despre celebrul ei divorț.

Carlisle nu se bucura întotdeauna de un anonimat total, dar ducea o viață cât se poate de retrasă. Deși era bogat și celebru, nu se simțea bine în compania celor asemenea lui. Își petrecea cea mai mare parte a timpului în micul său regat de pe coastă. Deși economia statului Monaco se baza pe turiștii care veneau să privească soldații din mica armată a principelui, Carlisle nu intenționa să permită nimănui să pătrundă neinvitat pe dome-

niul lui.

Gândul la femeia care urma să vină a doua zi la Orengo îi arcui gura frumos conturată, într-un zâmbet cinic.

Exista oare vreo posibilitate ca Anny Howard să pună mândria mai presus de carieră? După cum o cunoștea, nu. Oricât i-ar fi displăcut să dea ochii cu el, nimic n-o putea face să rateze o asemenea șansă.

Va scrâșni din dinți, dar va veni! Numai că nu va reuși să obțină ce voia. Avusese el grijă de asta.

Nu era mai nimeni pe străzile din West End a doua zi dimineată la șapte fără zece, când Anny luă un taxi spre stația expresului care urma s-o ducă la aeroportul Stansted, aflat la treizeci de mile nord de Londra.

Autobuzul aeroportului o duse apoi spre sala de așteptare, unde se vindeau ziare și unde găsi o cafenea liniștită. Avea nevoie de cafea ca să se adune după noaptea zbuciumată pe care o petrecuse. Pe urmă, trebuia să ia dosarul despre Giovanni Carlisle, bărbatul a cărui minte realizase un program care urma să simplifice și să îmbogățească accesul publicului la vastele resurse ale cyberspațiului.

Imaginea lui, mai mult decât cea lui Jon, o ținuse trează până

spre dimineată și-i provocase vise tulburi. N-ar fi vrut să se afle aici, în drum spre Orengo. Încercase să uite trecutul și crezuse că reușise. Această ultimă noapte îi dovedise însă contrariul. Se spune că timpul vindecă rănilor. Suferința ei era însă asemenea malariei, o infecție persistentă care se întorcea iar și iar, o viață întreagă. La gândul că în câteva ore urma să-l revadă pe Van, capul îi era săgetat de durere și simțea fiori în tot corpul. Ar fi trebuit să refuze misiunea, să găsească o scuză. De ce naiba n-o făcuse?

Charlene Moore era asistenta personală a lui Giovanni Carlisle de trei ani, de când predecesora ei, tot o americană, se măritase cu un francez de lângă Menton.

Charlene ieși din *palazzo* pe ușa laterală și porni pe scările cu șiruri de trepte care duceau la piscină. Aceasta, de dimensiuni foarte mari, fusese proiectată încât să nu poată fi văzută din casă. Era umplută cu apă de mare, pompată din golful de la poalele grădinii uriașe. În fiecare dimineată, domnul Carlisle înota cincizeci de lungimi de bazin înainte de micul dejun, deși uneori, când lucra noaptea, nu mânca până la ora zece sau unsprezece.

După cum descoperise Charlene încă din prima ei săptămână la